Uzavretie.

Advokátska komora v Turčianskom Sv. Martine toto podanie podateľovi vracia a uvedomuje ho, že vykonanie dovozného povolenia nie je prácou advokátskou, lež viacej povahy kupeckej, — a preto advokátska komora v Turčianskom Sv. Martine odopiera týmto intervenovať v tejto veci medzi drom R. Neumannom, pravotárom a medzi A. Sch. — Z tohoto stanoviska adv. komory nasleduje, že o výške prípustného honoráru, za takúto prácu prichodiaceho, sa advokátska komora nevysloví.

Dôvody:

Na vykonávanie dovozného povolenia netreba advokátskeho diplomu ani advokátskych známostí. — V konkretnom prípade potreba dovozného povolenia nevyskytla sa v súvise s daktorou právnou vecou, a tak učinkovanie obvineného advokáta v konkrétnom prípade je takmer úplne inej povahy než advokátskej. — Natoľko, že by daktorý advokát zaoberal sa výlučne alebo aspoň prevažne zaopatrovaním dovozných (vývozných) povolení, prišlo by uvažovať, či jeho učinkovaine nepatrí vlastne pod kupecký a priemyselný zákon a vôbec nie pod advokátsky riad.

Všeobecne známou vecou je, že v dnešnom stave štátnej nekonsolidovanosti jednotliví advokáti dali sa na takéto výnosné zárobky. — Advokátska komora na tieto faktá však hľadí, ako na neblahé a poválečné následky, ktoré sú len dočasného rázu. Čím prvej ich odstraňovať a úplne odstrániť treba. Nechtiac utvrdzovať a napomáhať podobné abnormálnosti v advokátstve, advokátska komora odoprela žiadateľovi intervenciu v tejto konkrétnej veci.

V Turčianskom Sv. Martine, dňa 3. januára 1922.

Dr. J. Kotyza:

Zásadní rozhodnutí nejvyššího vojanského soudu v Praze.

Povinnost ku službě vojenské po rozumu §-u 190. v. tr. z. jest posuzovati dle poměrů přítomných — tempore criminis — a nikoliv budoucích — po odpykaném trestu.

Nejvyšší vojenský soud uznal den 17. prosince 1921 o zmatečné stížnosti obžalovaného J. S. proti rozsudku divisního soudu v P. ze dne 29. září 1921, jímž obžalovaný pěšák J. S. byl uznán vinným zločinem sběhnutí dle §-ů 183., 199. v. tr. z., zločinem nešetření služebních povinností dle §-ů 286. f), 288. 1. věta v. tr. z. a zločinem krádeže jednak dokonané, jednak nedokonané dle §-ů 457., 459, 461. c), 462. c), d), e), 464. b), 466. d), e) a 15. v. tr. z., zločinem podílnictví na krádeži dle §-u 477. v. tr. z. a zločinem podvodu dle §-ů 502., 505. v. tr. z. a odsouzen na základě §-ů 469. a 96. v. tr. z. a 3 : 4 zákona ze dne 31. ledna 1919 š. 75. Sb. z. a n. k těžkému a zostřenému žaláři šesti roků a ku ztrátě práva volebního do obcí, pri započtení vyšetřovací vazby po rozumu §-u 127. v. tr. z. po provedeném přelíčení, vyslechnuv námitky gen. voj. prokurátora a obhájce odsouzeného, za právo:

Zmateční stížnost, pokud se dovolává proti odsouzení obžalovaného pro zločin deserce zmatku dle bodu 9. a) §-u 358. v. tr. z., se jako neodůvodněná zamítá.

Důvody:

Zmatečná stížnost potírá rozsudek I. stolice s hlediska bodu 9. a), §-u 358 v. tr. ř. pro odsouzení obžalovaného pro zločin sběhnutí a tvrdí, že jednalo se o osobu, která byla naprosto neschopným subjektem tohoto zločinu, poněvadž obžalovaný jako trestanec

uprchlý z posádkové věznice (správně vojenské trestnice, pokud se týče z uzavřeného oddělení posádkové nemocnice) v T., kde odpykával několikaletý těžký žalář, nebyl způsobilým k vojenské službě a nemohl tudíž míti úmyslu zbavity se navždy povinnosti vojenské, k níž nebyl povinen a k níž se naopak přihlásil sám, aby se vyhnul výkonu trestu. Bylo by prý absurdním odsuzovati pro deserci trestance vojenské trestnice jen proto, že byl zařažen do armády následkem panujícího tehdy nedostatku evidence. Zmatečná stížnost není v právu.

Po rozumu §-u 190. v. tr. z. dopouštějí se osoby, které po svém odsouzení uprchnou z trestního místa, deserce jen potud, pokud po vytrpěném trestu zůstávají zavázány pokračovati ve vojenské službě. Podle znění a smyslu zákona nerozhoduje, zda-li odsouzený po odpykaném trestu skutečně ve vojenské službě bude pokračovati, pokud se týče, zda-li dle poměrů daných tempore criminis lze s tím důvodně počítati, nýbrž rozhodným jest, zda v době útěku pro odsouzeného vůbec stávala povinnost ku vojenské službě také ještě po odpykání trestu. Z povahy věci ovšem plyne, že tuto povinnost jest posuzovati dle přítomnosti a ne dle budoucích poměrů, ježto by jinak rozhodnutí v tom kterém případě teprve nastati mohlo, až by bylo známo, jak se po odpykání trestu utvoří okolnosti pro vojenskou povinnost božalovaného rozhodné. V daném případě přijde tudíž jen na to, zda-li obžalovaný v době útěku byl povinnen, aby po odpykání trestu ve vojenské službě pokračoval, a nejde o otázku, zda k výkonu vojenské služby skutečně dojde. Že u obžalovaného v době útěku z vojenské trestnice v T. stávala povinnost, že po odpykání trestu bude mu pokračovati ve vojenské službě, o tom nelze pochybovati, poněvádž ani právní ani skutečné okolnosti ji nevylučovaly. Obžalovaný patří k ročníku 1894, jehož příslušníci byli povinni ku hlášení dle vyhlášky M .N. O. k výnosu pres. č. 1695 doplň. ze dne 30. listopadu 1918, ani tehdy bylo nebo mohlo býti známo, kdy tento ročník bude demobilizován. Jeho demobilizace byla nařízena teprve výnosem M. N. O. ze dne 10. července 1920, počínaje 25. července 1920, a to jen u mužstva, které sloužilo presentně nejméně 6 měsíců. Tato podmínka však u obžalovaného splněna nebyla, neboť, jak ze záznamního listu založeného ve spisech divisního soudu v T. na na jevo vychází, byl obžalovaný 23. listopadu 1914 k vojenské službě presentován, ale 12. února 1915 zběhnul od 2. náhrad. setniny p. pl. č., načež byl dopaden 14. března 1915 byl vzat do vyšetřovací vazby u divisního soudu v T. a rozsudkem téhož soudu ze dne 16. června 1915 k žaláři 6 roků odsouzen. V čs. armádě pak sloužil obžalovaný jen několik dní. Obžalovaný nebyl by měl nároku na demobilisaci na základě svrchu citovaného výnosu M. N. O., i kdyby byl při nepřetržitém výkonu trestu, který mu byl zdejším usnesením ze dne 25. únoru 1919 čj. E. 291-19 po rozumu §. 1. amnestie národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, č. 28. sb. zák. a nař., na pět roků těžkého žaláře snížen, býval 22. července 1920 z trestní vazby propuštěn.

Vzhledem k těmto okolnostem jeví se názor zmatečné stížnosti, že obžalovaný jako uprchlý trestanec vojenské trestnice v T. nebyl způsobilým subjektem zločinu deserce, neodůvodněným a, poněvadž válečný soud úmysl deserční u obžalovaného přijal za prokázaný, nelze jeho výrok ohledně odsouzení u obžalovaného přijal za prokázaný, nelze jeho výrok ohledně odsouzení obžalovaného pro zločin deserce uznati právně mylným, nehledě ani k tomu, že útěk obžalovaného z trestnice v T. po státním převratu 1918 nebyl jako deserce žalován a není také předmětem naříkaného rozsudku I. stolice, který uplatňuje zločin deserce ve zběhnutí obžalovaného od různých vojenských těles, jehož se obžalovaný teprve po svém útěku z vojenské trestnice v T. dopustil.

Slušelo proto zmatečnou stížnost jako neodůvodněnou po rozumu §-u 371, odst. 2. v. tr. r. zamítnouti.

(Rozhodnutí nejvyššího vojenského soudu ze dne 17. prosince 1921 čj. P. 402-21).

Sbierka rozhodnutí vo veciach trestných.

(Büntetőjogi határozatok tára.)

(Pokračovanie).

Číslo 245.	Za účelom použitia §. 15. tr. z. uhorský súd uznáva vinu obžalovaného podľa trestného poriadku a neodvisle od rozsudku cudzozemského úradu. (Z. R. zo dňa 11. októbra 1893, číslo 7838-B-1893-.	§ 15.
Číslo 3.	Peňažný trest, stanovený v jednotlivých prípadoch zákonami vedľa trestu na slobode minimálnou sadzbou odchýlne od §. 26. tr. z. jako vedľajší trest,— nemôže byť použitím §. 92 tr. z. znížený sám o sebe a oddelene od hlavného trestu. (P. U. zo dňa 16. júna 1899 čís. 77).	§ 26.
Číslo 4.	V prípadoch zločinov a prečinov môžu byť vo smysle §. 53. zák. čl. V : 1878 peňažné tresty, ktoré boly vymerané v medziach zákonov a podľa okolností vo výmere od 1 do 10 zlatých, zmenené na tresty na slobode vo výmere od jedného dňa do niekoľko dní. (P. U. zo dňa 5. februára 1883. č. 12).	§ 53. odst. 1.
Číslo 5.	Odporuje predpisu §-u 53. tr. z. rozsudok, ktorým sa miesto peňažného trestu vyše 20 korún v prípade nedobytnosti ukladá trest na slobode vo výmere len jedného dňa. (R. P. J. zo dňa 4. februára 1903, číslo 1021-1903.).	§ 53. odst. 1.
Číslo 6	Peňažný trest uložený jako trest hlavný má byť vo smysle odstavca druhého §. 53. tr. z. zmenený na väzenie. Predpisu tohoto treba použiť i vtedy, jeli čin, ktorý má byť trestaný pokutou peňažnou, súbežný s prečinom, ktorý sa trestá štátnym väzením, a peňažný trest vymeraný jako trest hlavný, ani v tomto prípade nemôže byť zmenený na štátne väzenie. (R. P. J. zo dňa 14. mája 1903, číslo 4392-1903).	§ 53. odst. 2.
Číslo 7.	Predpisu obsaženého v druhom odstavci §. 53. tr. z., dľa ktorého peňažný trest, uložený jako trest vedľajší, má byť zmenený na trest na slobode toho druhu, ku ktorému pachateľ bol odsúdený mimo trestu peňažného, budiž použito i v prípade uloženia trestu súhrnného (R. P. J. zo dňa 14. júna 1904. číslo 5512-1904).	§ 53. odst. 2.
Číslo 8.	Predpisu druhého odstavca §. 54. tr. z. nemožno použiť na prípady, v ktorých zákon — odchylne od §. 55. — neukladá »ztratu úradu»,*- ale »ztratu zastávaného úradu». (P. U. zo dňa 30. januára 1885, číslo 42.).	§ 54. odst. 2.

*) (T. j. ztratu spôsobilosti zastávať úrad).